

Din nou, despre prescripția dreptului de a stabili creanțe fiscale suplimentare în cazul refacerii inspecției fiscale

Rezumat: Problema prescripției dreptului organului fiscal de a stabili creanțe suplimentare în sarcina contribuabililor rămâne intrinsec legată de posibilitatea acestuia de a dispune refacerea inspecției fiscale. Sub imperiul noii reglementări, distincția dintre refacerea inspecției fiscale și reverificare devine cu atât mai importantă. Autorul reia analiza efectuată anterior și examinează reconfigurarea acestei probleme în lumina dispozițiilor noului Cod de procedură fiscală.

Summary: The issue of the statute of limitation for assessment of additional debt by the tax authorities upon taxpayers remains intrinsically linked to the authority's option to order a resumption of the tax audit. Under current legal provisions, the distinction between a resumption of a tax audit and a rechecking of the same period is therefore even more important. The author continues his previous analysis and examines the setting of this issue, in light of the provisions of the New Fiscal Procedure Code.

Cu o ocazie precedentă, am adresat o întrebare retorică, în lumina considerentelor unei soluții dispuse de Curtea de Apel București, prin care am urmărit să relievez limitele abuzului de drept (procedural) comis de autoritățile fiscale naționale în materia „reluării” activității de control, ca urmare a deficitarei realizări a unei prime astfel de acțiuni.

În concret, întrebarea pusă cu acest prilej a fost „De câte

ori are voie să greșească organul fiscal?", prin intermediul acesteia fiind salutată intervenția instanțelor de contencios, în sensul curmării unui abuz evident sub acest aspect și îndeplinind, așadar, rolul principal ce le revine, și anume acela de a proteja particularii de excesul de putere comis de organele administrației publice.

Răspunsul, din păcate, nu s-a lăsat așteptat și a venit prin modificările legislative de dată recentă în materie fiscală, constând în adoptarea noului Cod de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015).

Replica organelor fiscale, înfățișate de această dată sub avatarul lor de organ de reglementare, căruia îi revine sarcina de a propune schimbările a căror adoptare se impune în materia fiscală, a fost însă una brutală.

Prin prevederile dublate ale art. 129 alin. (3) și art. 279 alin. (7) NCPF, întrebarea la care am făcut referire a primit un răspuns clar: organele fiscale au dreptul să greșească de câte ori este necesar pentru a stabili obligații fiscale suplimentare în sarcina contribuabililor.

1. Situația premisă. Datele problemei

Cu titlu de comentariu preliminar, trebuie observat că regula care îi permite organului de inspecție să ignore împlinirea termenului de prescripție s-a dovedit de o importanță suficientă încât să fie prevăzută de două ori în noua reglementare. Cu toate că, în parte, acest dublaj ar putea fi justificat de necesitatea doborârii unei duble bariere, reprezentată atât de prescripție, cât și de anularea rezervei verificării ulterioare, dacă avem în vedere că însăși anularea rezervei ulterioare se produce doar în ipoteza efectuării inspecției fiscale și a împlinirii termenului de prescripție, această explicație își pierde neîndoielnic din rațiune.

În realitate, acest fapt evidențiază cu atât mai puternic scopul avut în vedere, și anume reglementarea ipotezei

particulare a efectuării deficitare a unei prime inspecții, urmate de imposibilitatea menținerii actului de control întocmit în astfel de condiții.

În fața acestei dileme, organul de soluționare a dezvoltat, de-a lungul timpului, practica desființării deciziei de impunere, dispunând, totodată, refacerea inspecției fiscale de către o altă echipă de control.

Neîndoielnic însă, din motive ce țin de constanta ignorare și crasa depășire a termenului de soluționare a contestației administrative, termen tratat drept o simplă recomandare, mai degrabă din dorința de a temporiza disputa judiciară cu contribuabilul, intervalul de timp scurs era suficient de mare încât să ridice serioase probleme legate de instituția prescripției.

Apariția acestei noi probleme a generat noi și noi soluții, însă, față de cristalizarea unei practici judiciare curajoase și care a re poziționat oarecum disputa dintre contribuabil și organul fiscal pe coordonate juste, s-a resimțit necesitatea acută a dezvoltării unui remediu legislativ, care să pună capăt odată pentru totdeauna acestor neclarități, ce ar fi putut fi interpretate în favoarea celui dintâi.

Soluția a apărut, în mod firesc, prin inserarea unei norme juridice prin care organului fiscal să îi fie acordat un drept absolut de a avea dreptate în astfel de spețe, acesta fiind protejat de o manieră criticabilă de sancțiunea prescripției, chiar atunci când, am spune noi, aplicarea ei se justifică mai mult.

Autor: Andrei Iancu, avocat colaborator al D&B David și Baias SCA

Puteti citi continuarea articolului în [numarul 5](#) al revistei Tax Magazine. Găsiți [aici](#) mai multe detalii despre abonamentele Tax Magazine 2016.